

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE ECCLESIA|| TRIVMPHANTE,|| TRIBVS LIBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

VIII. Cuius sit Sanctos canonizare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53909](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-53909)

Idem accidit tempore Alexandri III. ut patet ex cap. Audiui-
mus, extra de reliquiis, & Sanctorum veneratione, vbi repre-
hendit quosdam, qui hominem in ebrietate occisum pro
Martyre venerabantur.

CAPUT VIII.

Cuius sit Sanctos canonizare.

DE SECUNDO, ad quem videlicet pertineat au-
toritas Sanctos canonizandi, notandum est,
duobus modis posse aliquem canonizari. V NO
modo particulariter, ita ut solùm in una pro-
uincia, aut diœcesi habeatur Sanctus, & colatur pro Sancto.
ALIO modo generaliter, ita ut in tota Ecclesia habeatur pro
Sancto, nec ulli liceat de eius sanctitate dubitare.

PRIMO modo canonizare poterat quilibet Episcopus,
ut docet Thomas Valdensis libro de Sacramentalibus, tit.
14. cap. 122. & patet tum ex Cypriano lib. 3. epist. 6. vbi iubet
ad se scribi, cum aliquis Martyr de hac vita exit, ut statim
possit eius memoriam sacrificiis celebrare, & singulis annis
postea diem eius natalem colere; tum etiam ex multis San-
ctis, quos ita colunt quædam prouinciae, ut tamen ignoti
sint penitus aliis prouinciis. unde in Concilio Florentino,
fels. 7. dicunt Latini, Simeonem Metaphrastem in Ecclesiis
Græcorum pro Sancto coli, cuius apud Latinos nulla vn-
quam memoria existit. tamen hoc, quod olim licuit, mo-
dò non licet. siquidem Alexander III. & postea Innocentius
III. videntes abusus, qui oriebantur circa Sanctorum cul-
tum, prohibuerunt, ne deinceps aliquis pro Sancto coli in-
ciperet, sine Romani Pontificis approbatione, ut patet cap.
1. & 2. de reliquiis, & Sanctorum veneratione.

SECUNDO modo canonizare, id est, ita ut in tota Eccle-
sia Sancti habeantur, communis sententia est, pertinere ad
summum Pontificem: nam id habetur, cap. Audiuius, &
cap. Cum ex eo, de reliquiis, & veneratione Sanctorum, &
cap. Venerabili, de testibus & attestationibus. & patet etiam
ratione; nam ad eum spectat proponere toti Ecclesiæ quid
sit credendum, & quid agendum in iis, quæ sunt religionis,

EEcccc 5 qui

qui toti Ecclesiæ præest. Item ex contrario, declarare, qui sunt hæretici, ita ut à tota Ecclesia pro talibus habeantur, et summi Pontificis, ut antè ostendimus, ergo declarare quis sunt Sancti, & colendi, eiusdem erit summi Pontificis.

Dices, plurimi Sancti sunt, qui in tota Ecclesia coluntur, quos non canonizauit summus Pontifex. Primus enim Pontifex (ni forte fallor) qui Sanctos legatur canonizasse, videtur fuisse Leo Papa III. de quo sic scribit sanctus Ludgerus in epistola de miraculis sancti Suiberti, cap. 9. in 2.mo Surij: *Tandem devota instantia Caroli (Magni) & Hildebaldi Archipræsulis Coloniensis, venit à Colonia idem Papa VVerdam, & ibi post alias solennitates sanctum Suibertum solenniter Catalogo sanctorum Confessorum adscriptus pridie Nonas Septembres.* Hanc primam legi solennem canonizationem, antequam fortassis fuerunt etiam aliae, sed non mihi constat. Postea autem Innocentius II. canonizavit sanctum Hugonem Episcopum Gratianopolis, ut patet ex epistola eiusdem Pontificis ad Priorem Carthusiæ datam, apud Surium tom. 2. Inde vero Alexander III. beatum Bernardum in Sanctos retulit, ut habetur ad finem librorum de vita eiusdem Bernardi, à quo tempore omnes alii, qui Sancti sunt habitu, ut Thomas Cantuariensis, Dominicus, Franciscus, & alii, à Pontificibus in numerum Sanctorum relati sunt. Quid ergo dicemus de tot Sanctis, qui ante ea tempora colebantur in Ecclesia?

RESPONDEO, Sanctos veteres cœpisse coli in Ecclesia vniuersali, non tam lege aliqua, quam consuetudine. Sed sicut consuetudines aliae vim habent legis ex tacito consensu Principis, & sine eo nullam vim habent, ut patet ex beato Thoma, 1. 2. quæst. 79. artic. 3. ita Sancti alicuius cultus, ex consuetudine Ecclesiarum generaliter introductus, vim habet ex approbatione tacita, vel expressa summi Pontificis.

